

editip

* Το σύνθημα «Κάτω από την ασφαλή υπάρξει παραλία» είναι από τον Μάρ του '68. Θα πρέπει επίσης να υπενθυμίσουμε ότι στην πραγματικότητα κάτω από ένα μέρος του ΑΠΘ βρίσκεται το εβραϊκό νεκροταφείο Θεσσαλονίκης, το οποίο καταστράφηκε με απόφαση του ελληνικού κράτους το 1942.

Το 2020 μας πήρε παραμάζωμα. Covid 19, lockdown, απαγορεύσεις, μπάτσοι παντού, υγεία σε κατάρρευση, εργατικό νομοσχέδιο, αποκλειστικά «σκόπιμες» μετακινήσεις, νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις, καταστολή. Το 2021 δεν τα πήγε και άσχημα. Ακόμη περισσότεροι μπάτσοι, ακόμη πιο εξωφρενικές απαγορεύσεις, υγεία πέρα απ' την κατάρρευση, εκπαιδευτικό νομοσχέδιο, εγκλεισμός. Η διαφορά είναι ότι αυτό τον χειμώνα οι αντιστάσεις ολοένα και πυκνώνουν. Ο κόσμος δεν σταμάτησε να κινείται και οι αγώνες άρχισαν να ξεδιπλώνονται πιο απειλητικά. Η πρόφαση της κρατικής-αστυνομικής διαχείρισης της πανδημίας δεν φάνηκε να πολυπείθει. Η υπομονή άρχισε να στερεύει και η εντατικοποίηση κάθε πτυχής της ζωής μας σε συνδυασμό με την επιβαλλόμενη απομόνωση μάς έχει ζαλίσει.

Ψάχναμε τρόπους και τόπους να συναντηθούμε για να νιώσουμε λίγο λιγότερο μόνες. Λίγο λιγότερο ευάλωτες. Σχεδόν τρομάξαμε ότι δεν θα ξανακατέβουμε σε πορεία που δεν έχει δηλωθεί, ότι θα κυκλοφορούμε για πάντα με χαζά μηνύματα, μέσα από στενά δρομάκια, κοιτώντας τις γωνίες μην πέσουμε σε μπλόκο, σε άμαζες από κόσμο πλατείες, σε ένα πανεπιστήμιο που θα μας ζητάει κάρτα εισόδου και που θα περιφέρουμε τις γκρι φιγούρες μας για την υιοθέτηση μιας ιερής ουδέτερης γνώσης, σε ένα στείρο περιβάλλον που παλεύει με όλους τους δυνατούς τρόπους να πνίξει κάθε μας δημιουργικότητα, γυρνώντας σπίτι μας μέχρι τις γαμημένες 21:00. Ευτυχώς, πέσαμε πολύ έξω. Κάτι φάνηκε να ταραίζει τους νωχελικούς ρυθμούς της πόλης της Θεσσαλονίκης. Στο κέντρο της άρχισαν να ξεπηδάνε καταλήψεις, σε ένα απ' τα μεγαλύτερα campus της χώρας. Βρήκαμε τον τρόπο και τον τόπο. Αράξαμε, φάγαμε, ήπιαμε, τραγουδήσαμε, κοιμηθήκαμε παρέα, σε μια συνθήκη που ποινικοποίησε τη συνάντηση, που προσπάθησε να μας κλείσει στα σπίτια μας και να μας κατακερματίσει. Ο χώρος έγινε σιγά σιγά δικός μας, οι άσκοπες περιπλανήσεις από και προς το πανεπιστήμιο έδωσαν

νόημα στις μέρες και τις νύχτες μας. Οι συνελεύσεις, οι εκδηλώσεις, οι πορείες, οι συγκρούσεις, έκαναν τη νέα καθημερινότητα που βιώναμε να μοιάζει με παρένθεση σε ένα μεγάλο ποίημα που γράφεται ακόμα.

Βρεθήκαμε ξανά, πέρα από τις διαμεσολαβήσεις της αριστεράς και τις υποσχέσεις της δημοκρατίας και αναρωτηθήκαμε αν τώρα είναι πράγματι η στιγμή που το πανεπιστήμιο γίνεται επιχειρηματικό ή πάντα αυτό τον ρόλο επιτελούσε. Αποφασίσαμε κατάληψη, ξανά και ξανά, όχι γιατί θα μπλοκάρει οπωσδήποτε την ερευνητική ή εκπαιδευτική διαδικασία στην παρούσα συγκυρία της τηλεπραγματικότητας, αλλά γιατί θα συναντηθούμε με τους δικούς μας όρους και θα απαλλοτριώσουμε τον χώρο και τον χρόνο που μας έχουν κλέψει. Διερευνήσαμε την τηλεκπαίδευση και την τηλεργασία και αν λίγο γοητευτήκαμε που μπορούμε να αρνηθούμε έστω και ελάχιστα την εργασία μας και να το ρίξουμε στο σορολόφ κρυμμένες πίσω απ' τον υπολογιστή μας, καταλάβαμε πως από 'δω και πέρα, η εντατικοποίησή μας προβλέπεται αναπόφευκτη. Αντιληφθήκαμε, για άλλη μια φορά, πως απ' ό,τι κακό καρδοκεί, θα μας σώσουν οι φίλες και συντρόφισσές μας κι όχι οι αστυνομίες. Και σκαλίσσαμε ξανά, τις σχέσεις εξουσίας που πολλαπλασιάζονται και μας κυκλώνουν, προσπαθώντας να μας πείσουν πως ο μόνος δρόμος να γίνουμε ξανά ορατές είναι να βαδίσουμε τη θεσμική οδό αντί να στραφούμε στους διπλανούς μας και να μιλήσουμε για όλα αυτά που μας συμβαίνουν και μας υποτιμούν.

Ο δρόμος που επιλέγουμε σίγουρα δεν είναι - ποτέ δεν ήταν - στρωμένος με ροδοπέταλα. Αλλά το γεγονός ότι μπορούμε να τον περπατάμε άσκοπα χέρι με χέρι σ' αυτή την πόλη, μας κάνει να θέλουμε ακόμα περισσότερο να πνίξουμε αυτό τον σάπιο κόσμο κάτω από τα χαμόγελα που ανθίζουν στους αγώνες μας. Κι αυτό είναι δέσμευση. Ευτυχώς.

Το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας τυπώθηκε εν μέσω του δυναμικού φοιτητικού κινήματος που ανθίζει ακόμα στην πόλη της Θεσσαλονίκης, σε 3000 ανοιξιάτικα αντίτυπα από τη συνέλευση της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ. Η συγγραφή των κειμένων του έγινε μέχρι και τις 12 Απριλίου. Η διανομή του, με ελεύθερη συνεισφορά και χέρι με χέρι, στο campus και στους δρόμους. Ραντεβού λοιπόν, εκεί.

Για επικοινωνία: yfanet.espivblogs.net / contact@yfanet.net